

реформ [4, с. 321]. З урахуванням стану та проблем розвитку вітчизняного фінансового ринку, а також приймаючи до уваги критерії створення ефективної системи регулювання та нагляду за діяльністю фінансових установ в Україні, слід розробити та прийняти єдину стратегію розвитку фінансового сектору України та визначити в її рамках довготермінову програму, спрямовану на створення сприятливих умов для розвитку небанківського фінансового сектору в цілому та окремих його видів зокрема.

Література

1. Романів М. В. Роль фінансового контролю за використанням бюджетних коштів / М. В. Романів // Фінанси України. – 2013. – № 2. – С. 34-35.
2. Рубан Н. І. Впроваджуємо нову форму контролю / Н. І. Рубан // Фінансовий контроль. – 2014. – № 3. – С. 22-25.
3. Савченко Л. Правові проблеми фінансового контролю в Україні: Монографія / Л. Савченко. – Ірпінь: Академія державної податкової служби України, 2014. – 407 с.
4. Смолянська О. Ю. Фінансовий ринок: Навч. посіб. / О. Ю. Смолянська. – К.: Центр навч. літ., 2014. – 431 с.
5. Науменкова С. В. Ринок фінансових послуг: навч. посіб. / С. В. Науменкова, С. В. Міщенко. – К.: Знання, 2013. – 532 с.
6. Горбач Л. М., Каун О. Б. Ринок фінансових послуг: Навч. посібник. / Л. М. Горбач, О. Б. Каун. – К.: Кондор, 2014. – 436 с.

УДК 354.078(477) (043.2)

Романенко Р. В., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гусар О. А., старший викладач

ПРОГРАМНА ДІЯЛЬНІСТЬ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Провідну та керівну роль в системі органів публічної адміністрації займає Кабінет Міністрів України (Уряд України). Основоположні засади чинного статусу Кабінету Міністрів України встановлені у статтях 113, 114, 115, 116, 117 Конституції [1]. Зокрема визначено, що він: відповідальний перед Президентом України; підконтрольний і підзвітний Верховній Раді України; спрямовує і координує роботу міністерств, інших органів виконавчої влади; видає постанови і розпорядження, які є обов'язковими до виконання.

Свою діяльність КМУ здійснює на основі Конституції України, Закону України «Про Кабінет Міністрів України» [2], Регламенту Кабінету Міністрів України [3] та інших нормативно-правових актів.

Окремі аспекти діяльності Кабінету Міністрів України у певній сфері привертали увагу таких науковців: А. В. Дуди, В. Л. Зьолки, С. В. Ківалова, В. В. Курзова, О. В. Мельник, Ю. С. Шемчушенка, Х. П. Ярмаки.

Прем'єр-міністр України керує роботою Кабінету Міністрів України, спрямовує її на виконання Програми діяльності Кабінету Міністрів України, схваленої Верховною Радою України.

В основі діяльності КМУ – колегіальний розгляд найважливіших проблем у сфері економіки та фінансів, соціальної політики, праці та зайнятості, охорони здоров'я, освіти, науки, культури, спорту, туризму, охорони навколишнього природного середовища, екологічної безпеки, природокористування, правової політики, законності, забезпечення прав і свобод людини та громадянина, запобігання і протидії корупції, розв'язання інших завдань внутрішньої і зовнішньої політики, цивільного захисту, національної безпеки та обороноздатності, державного управління.

Останнім часом прослідковується тенденція затвердження Програми діяльності КМУ Постановами КМУ [3].

У більшості країн з республіканською формою правління передбачено схвалення (затвердження) Програми новоутвореного уряду в парламенті, що означає вираження йому довіри. Недаремно затвердження (схвалення) у парламенті урядової Програми пов'язують з вираженням довіри (інвеститурою). Тому Програма діяльності уряду є однією з умов набуття легітимності уряду, адже лише в такому разі буде коректним говорити про підтримку уряду парламентською більшістю, а тим більше про спільну відповідальність законодавчої і виконавчої влади чи узгодженість їхньої взаємодії в рамках системи поділу влад.

Конституції зарубіжних країн по-різному визначають роль програми для діяльності уряду. В країнах з парламентською формою правління, наприклад у Грузії, Литві, Молдові, Перу, Румунії, Сербії і Чорногорії, на розгляд парламенту разом зі складом уряду представляють його Програму. У Туреччині спочатку парламент затверджує склад уряду, а згодом у визначений строк розглядає представлену урядом Програму. У Франції не встановлено строк, зі впливом якого уряд повинен звертатися до нижньої палати з метою схвалення Програми. Тому голосування у парламенті щодо Програми уряду нерідко відбувається за кілька місяців після його формування. У Білорусі довіра уряду має бути виражена шляхом схвалення парламентом у визначений строк його Програми, причому повторне відхилення Програми уряду означає вираження недовіри [4, с. 273-275].

Цей документ є визначальним з точки зору напрямів державного розвитку на термін діяльності уряду. Програма діяльності Кабінету Міністрів базується на передвиборній програмі Президента України. Вона подається до Верховної Ради Прем'єр-міністром і вважається схваленою, якщо за неї проголосувала більшість від конституційного складу Верховної Ради. Верховна Рада може надати Кабінету Міністрів можливість доопрацювати Програму. Повторний її розгляд Міністрів проводиться не пізніше ніж на п'ятнадцятий день після прийняття такого рішення.

Складність та багатоаспектність діяльності Кабінету Міністрів України обумовлюється його призначенням у механізмі правового регулювання суспільних відносин та передбачає правове забезпечення, що має на меті реалізувати такі основні цілі: Нова оборонна політика, що гарантує національну безпеку і обороноздатність України та відновлення національного суверенітету на всій території держави (п. 1); Нова політика державного управління (п. 2); Нова антикорупційна політика. (п. 3); Нова економічна політика (п. 4); Нова політика управління державною власністю (п. 5); Нова продовольча політика (п. 6); Нова політика енергетичної незалежності (п. 7); Нова соціальна політика (п. 8); Нова культурна політика (п. 9); Нова політика розвитку молоді та спорту (п. 10); Нова політика міжнародної допомоги (п. 11) [3].

Література

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР із змінами та доповненнями // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/>
2. Про Кабінет Міністрів України: Закон України від 27.02.2014 № 794-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/794>
3. Про затвердження Регламенту Кабінету Міністрів України: Постанова Кабінету Міністрів України від 18.07.2007 № 950 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/950-2007-%D0%BF>
4. Про Програму діяльності Кабінету Міністрів України: Постанова Верховної Ради України від 11.12. 2014 № 26950-VIII. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/26-19>
5. Пономаренко М. В. Програма діяльності Кабінету Міністрів України: правова природа та проблеми реалізації / М. В. Пономаренко // Вісник Харківського Національного університету внутрішніх справ: зб. наук. пр. – 2012. – № 4(59). – С. 140-146.

УДК 342.924(043.2)

Форостюк М. М., Кролевець Р. І., студенти,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Устинова І. П., к.ю.н., доцент

ПОНЯТТЯ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ФІНАНСОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Питання проведення децентралізації на сучасному етапі реформування системи управління Україною нерозривно пов'язано із теоретичним розумінням самого поняття та історичним досвідом цих процесів.

Проблемі децентралізації фінансових ресурсів та повноважень присвячено багато досліджень науковців як в Україні, так і за кордоном, але жоден з них не розкрив критерій визначення оптимального рівня